

בתערוכת היחיד של עידית לבבי גבאי 'הברות פתוחות' מוצגות שתי קבוצות עבודות המוצגות בנפרד בשני החללים המהווים את אטליה שמי, האחת מן השנים 1995-1999 בחלל הסטודיו לפיסול והשנייה מן השנים 2012-2015 בסטודיו לציור ובה עבודות חדשות הממשיכות לבחון את הדרמה הטבעה במפגש בין חוויית היחיד לבין הקולקטיב. הסיפור של האידאות הגדולות שהניעו את הציונות החלוצית, והקיבוץ כ'משפחה גדולה' וכחצר יהודית-חקלאית, נבחן ומסתמן ביצירותיה של האמנית על רקע השינויים והתמורות בחברה הישראלית וביחסי מקום וזמן.

למבקר באטליה שמי ניתנת ההזדמנות להתחקות על מהלכי החיפוש וההיווצרות של השפה ה'שמית' על מכלול צורתיה, מאפייניה וצפונותיה. המפגש עם שפת הציור המיוחדת של האמנית העכשווית - עידית לבבי גבאי מדגיש את מרכיבי השפה האישית של כל אחד מהם.

במהלך שנותיה בעולם האמנות עידית הכירה את יחיאל שמי והוקירה את יצירתו. בתערוכה זו מצאה עצמה מתחברת בין היתר, לדרכו ולרצונו למצוא ולברוא, בתוך המרחב הקיבוצי, שפה פלסטית חדשה ומקורית, אישית אך גם מאוד אוניברסלית.

שמי הוא אמן גברי שבעבודות שלו יש קשר לכלים חקלאיים קיבוציים וחיבור עז לאדמה. לבבי גבאי, שגם לה יש כבר שפה מובחנת, מתכתבת עם העבודות והשפה של שמי כמו גם עם אותם מוטיבים וערכים המיוצגים בעבודות של שמי, ממקום נשי ורך יותר. בתערוכה, היא איננה מסתפקת בהבאת עבודותיה אל הסטודיו של שמי, אלא יוצרת מציאות מדומינת שבה שמי עצמו ועבודותיו באים אליה לסטודיו.

שמה של התערוכה – 'הברות פתוחות' – מרמז על אותן יסודות - הברות שהניח שמי בשנות השמונים ואשר נפתחות מחדש על ידי לבבי גבאי להמשך דיון ומדרש יוצר. לדבריה בעבודות החדשות בקשה לעבוד על המתח שבין הציור לפיסול. הפיסול פועל בחלל טבעי; עם האדמה, האוויר, האור וחוקי הגרביטציה. לצייר פסל זה לצמצם אותו לסימן אחד. לעצור על מבט אחד. הציור הוא קודם כל חלל מדומה ומדמה. הוא כבר קרוב יותר לפעולת הכתיבה, לטקסט. עוצמת הפיסול של שמי ונוכחותו עוברת לחלל הציור האינטימי של לבבי גבאי. הפסל הופך לאות וסימן תרבותי העובר למימד ההרהור וההגות ונפתח לשאלות על מורשת, זכרון קולקטיבי וחווייה אישית.

העיסוק בדימוי יצוגי ביצירותיה של לבבי גבאי איננו מתמצה בפסלים של שמי. הוא נמצא גם באסמים ובחצרות החקלאיות. האסם והחצר מהווים ביצירותיה ייצוגי יסוד ביחסי קיבוץ - מקום. האמנית חוקרת ומתבוננת בחצר הקיבוצית ושינוייה בתמורות הזמן בריחוק מה אך גם בזיקה רגשית עמוקה המבוססת על זיכרונות ילדותה בקיבוץ מרחביה בעמק יזרעאל.